

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 403/2018-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. novembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej spoločnosťou JUDr. Magda Poliačiková, advokátka, s. r. o., Národná 17, Žilina, v mene ktorej koná aj konateľ a advokát JUDr. Ing. Jozef Lalinský, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 2 C 263/2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. októbra 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa

čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 C 263/2011 (ďalej len „napadnuté konanie“).

2. Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že „*dňa 21. 11.2011 som podala žalobu na Okresný súd v Žiline o vyporiadanie BSM. Toto konanie sa vedie na Okresnom súde Žilina pod č. k. 2C 263/2011. Od podania návrhu dňa 21. 11. 2011 do dnešného dňa (17. 09. 2018, takmer 7 rokov) súd vo veci do dnešného dňa právoplatne nerozhodol. Súd rozhodol na pojednávaní dňa 15.05.2017, avšak písomné vyhotovenie rozsudku mi bolo doručené až 02. 10. 2017, pričom proti tomuto rozsudku obe strany sporu podali v zákonnej lehote odvolanie a doposiaľ sa spis viac než rok nachádza na Okresnom súde Žilina.*

Mám za to, že Okresný súd v Žiline dlhodobo porušuje právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom na Okresnom súde v Žiline, č. k. 2C 263/2011, nakoľko súdne konanie sa vedie už takmer 7 rokov, rozsudok mi bol doručený až po piatich mesiacoch a viac ako rok sa spis nachádza na okresnom súde napriek podanému odvolaniu.

Pri uplatnení ochrany môjho základného práva som využila všetky právne prostriedky, ktoré mi právne predpisy na jeho ochranu poskytujú. Dňa 07. 06. 2018 som podala sťažnosť proti porušovaniu práva na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa § 62 zák. č. 757/2004 Z. z. (zákon o súdoch) v znení neskorších predpisov predsedovi Okresného súdu v Žiline. Týmto som splnila podmienku ustanovenú v § 53 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov.“.

3. Na základe uvedeného sťažovateľka v petite navrhuje, aby ústavný súd vydal nález, ktorým vysloví porušenie jej v bode 1 označeného základného práva postupom okresného súdu v napadnutom konaní a prikáže okresnému súdu v napadnutom konaní konať bez zbytočných prieťahov. Sťažovateľka sa tiež domáha, aby jej ústavný súd priznal finančné zadost'účinenie v sume 2 500 € a náhradu trov právneho zastúpenia v sume 390,50 €.

II.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

5. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

6. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

7. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietáhov.

9. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

10. Podľa čl. 38 ods. 2 listiny každý má právo, aby jeho vec bola prerokovaná verejne, bez zbytočných priet'ahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť iba v prípadoch ustanovených zákonom.

11. O zjavnej neopodstatnenosti s'ťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánom štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil s'ťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným postupom či rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený možno považovať návrh, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02). Zjavná neopodstatnenosť s'ťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na konanie bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných priet'ahoch (m. m. II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04).

12. Predmetom s'ťažnosti je tvrdenie s'ťažovateľky, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

13. Z obsahu s'ťažnosti a tiež z lustrácie ústavného súdu vyplýva, že okresný súd vo veci samej rozhodol rozsudkom sp. zn. 2 C 263/2011 z 15. mája 2017 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“). Účastníci napadnutého konania po doručení rozsudku okresného súdu podali v zákonnej lehote odvolanie. Po vykonaní úkonov súvisiacich s podanými odvolaniami bola vec predložená Krajskému súdu v Žiline (ďalej len „odvolací súd“) na rozhodnutie. Odvolací súd vrátil vec okresnému súdu bez rozhodnutia, pretože okresný súd nerozhodol o návrhu s'ťažovateľky na vydanie opravného uznesenia v súvislosti so zistenou chybou vo výrokovvej časti rozsudku okresného súdu. Uznesením z 13. júna 2018 okresný

súd rozhodol o návrhu sťažovateľky na vydanie opravného uznesenia, proti ktorému sťažovateľka podala odvolanie. Po doručení tohto odvolania protistrane bola vec opätovne predložená odvolaciemu súdu na rozhodnutie o všetkých podaných odvolaniach.

14. Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie uvedeného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už označený všeobecný súd meritórne rozhodol pred podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (II. ÚS 184/06), a preto už k namietanému porušovaniu tohto práva nečinnosťou tohto orgánu verejnej moci v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu nemohlo dochádzať (m. m. II. ÚS 387/06).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie označeného práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) bez ohľadu na to, z akých dôvodov skončilo toto porušovanie (II. ÚS 139/02).

15. Ústavný súd považoval za nesporné, že napadnuté konanie skončilo v prvom stupni (bod 13), a teda v čase podania ústavnej sťažnosti už okresný súd nedisponoval právomocou vo veci konať. Okresný súd teda v danej etape konania už nemôže relevantným spôsobom ovplyvniť jeho priebeh a ani porušiť základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Okresný súd vykonal všetky do úvahy prichádzajúce úkony smerujúce k vydaniu rozhodnutia vo veci samej. Ďalšie rozhodnutia, úkony alebo postupy, ktoré okresný súd vykonával po vydaní rozhodnutia vo veci samej, nič nemenia na právnej istote sťažovateľky vo vzťahu k rozsudku okresného súdu, pretože ústavná úloha okresného súdu

pri odstraňovaní stavu právnej neistoty sťažovateľky skončila rozhodnutím vo veci samej, a to ešte pred podaním sťažnosti ústavnému súdu.

16. Možnosť domáhať sa ochrany v bode 1 označeného základného práva podaním sťažnosti ústavnému súdu vo vzťahu k postupu okresného súdu bola pre sťažovateľku časovo ohraničená obdobím, počas ktorého prebiehalo v jej veci prvostupňové konanie. V čase rozhodnutia ústavného súdu sa vec nachádza na odvolacom súde, ktorý sťažovateľka nenamieta v sťažnosti. Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľky pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (bod 11, pozn.).

17. Nad rámec ústavný súd uvádza, že sťažovateľka spolu so sťažnosťou doručila aj splnomocnenie z 10. septembra 2018, ktorým splnomocnila spoločnosť JUDr. Magda Poliačiková, advokátka, s. r. o. na zastupovanie „*v konaní pred Ústavným súdom SR*“. Ústavný súd vzhľadom na dikciu ustanovenia § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde konštatuje, že predmetné splnomocnenie bolo síce udelené vo všeobecnosti na zastupovanie pred ústavným súdom, ale bez toho, aby obsahovalo nezameniteľné a dostatočne určité označenie predmetu konania o sťažnosti. V prípade udelenia splnomocnenia advokátovi na zastupovanie pred ústavným súdom v konaní o sťažnosti smerujúcej proti prieťahom v súdnom konaní je potrebné, aby splnomocnenie obsahovalo presné označenie všeobecného súdu a konania, v ktorom má podľa sťažovateľky dochádzať k prieťahom. Z uvedeného dôvodu tak prichádza do úvahy odmietnutie sťažnosti sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

18. Keďže sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. novembra 2018